

Muhammad i biblen

"Dem, som følger Apostlen, den analfabetiske Profet, som de finder nævnt i deres egne skrifter, i Toraen og i Evangeliet..."

(Koran 7:157)

Biblen profeterer om Muhammads komme

Abraham anses generelt som monoteismens patriark og er stamfader til såvel jøder, kristne som muslimer. Fra hans anden søn Isak stammer alle israelitiske profeter, inklusive personligheder som Jakob, Josef, Moses, David, Salomon og Jesus, må Guds fred og velsignelse være med dem alle. Alle disse store profeters komme var en delvis fuldendelse af Guds løfte om at velsigne alle nationer på jorden fra Abrahams afkom (1. Mos. 12:2-3). En sådan fuldendelse, eller opfyldelse, accepteres helhjertet af muslimer, hvis overbevisning anser troen på samt respekten for samtlige profeter som en fundamental trosartikel.

Velsignelse af Ismail og Isak

Var Ismail, Abrahams førstefødte søn, og hans afkom med i Guds pagt og løfte? Nogle få vers fra Biblen kan kaste lys over dette spørgsmål:

- 1) 1. Mosebog 12:2-3 fortæller om Guds løfte til Abraham og hans afkom, inden han fik børn.
- 2) 1. Mosebog 17:4 genfortæller Guds løfte efter Ismails fødsel, men endnu før Isaks fødsel.
- 3) I 1. Mosebogs kapitel 21 velsignes Isak i særdeleshed, men Ismail bliver også særligt velsignet og får løfte fra Gud om at blive "et stort folk", især i vers 13 og 18.
- 4) Ifølge 5. Mosebog vers 21:15-17 påvirkes de traditionelle rettigheder og privilegier for den førstefødte søn ikke af hans moders sociale status (Isaks mor Sarah var en fri kvinde, mens Ismails mor Hagar var en tjenestepige). Dette er i overensstemmelse med de moralske og humanitære principper for alle åbenbarede trosretninger.
- 5) Den fulde legitimation af Ismail som Abrahams søn og 'afkom', og den fulde legitimation af hans moder Hagar som Abrahams hustru, er klart fastslået i 1. Mosebog 21:13 og 16:3. Efter Jesus, den sidste israelitiske budbringer og profet, var tiden inde til, at Gud indfrie løftet om at velsigne Ismail og hans afkom. Mindre end 600 år efter Jesus kom den sidste af Guds budbringere: Muhammad, fra Abrahams stamtræ gennem sønnen Ismail. Guds velsignelse af begge grene af Abrahams stamtræ var nu fuldendt. Men er der yderligere bekræftende beviser på, at Biblen faktisk forudsagde profeten Muhammads komme?

Muhammad: En Profet som Moses

Længe efter Abraham blev Guds løfte om at sende en længe ventet budbringer gentaget. Denne gang i Moses' ord. I 5. Mosebog 18:18 talte Moses om profeten fra Gud, som er:

- 1) Fra israelitternes "brødre"; en reference til deres ismailitiske fætre, idet Ismail var Abrahams første søn, som tydeligt fik løftet om at blive "et stort folk".
- 2) En profet som Moses; der er vel ingen andre profeter, der lignede hinanden så meget som Moses og Muhammad. Begge bragte de en betydelig lovgivning med sig, begge stod overfor deres fjender og besejrede dem mirakuløst, begge var anerkendte som profeter og statsmænd, og begge måtte de flygte fra sammensværgelser om at myrde dem. Analogien

mellem Moses og Jesus overser ikke blot de ovennævnte ligheder men derudover også andre afgørende forhold (f.eks. den naturlige fødsel, familieliv samt død for Moses og Muhammad men ikke for Jesus. Jesus som, af sine tilhængere, anses for at være Guds Søn og ikke eksplicit en profet, som Moses og Muhammad var, og hvilket muslimer i øvrigt også tror på, at Jesus var).

Den ventede Profet skulle komme fra Arabien

5. Mosebog 33:1-2 kombinerer referencer til Moses, Jesus og Muhammad. De fortæller om Gud (dvs. Guds åbenbaring), som skal komme fra Sinaj, fra Se'ir "fremstrålede han" (sandsynligvis en landsby nær Jerusalem), og som skinner frem fra Parans bjerge. Ifølge 5. Mosebog 21:21 var det i Parans vildnis, at Ismail bosatte sig (dvs. Arabien og i særdeleshed Mekka). I "King James" versionen af Biblen nævnes også, at de valfartende pilgrimme passerede gennem Ba'ca-dalen (et andet navn for Mekka), se Salmernes Bog 84:4-6. Esajas' Bog 42:1-13 fortæller om dem, som Gud elsker. Hans udvalgte budbringer, der vil nedkalde en lov, som ventes på øerne, og som "ikke skal fejle eller blive afskrækket, til han har etableret lov på jorden". Vers 11 forbinder den ventede med Ke'dars afkom. Hvem er Ke'dar? Ifølge 5. Mosebog 25:13 var Ke'dar Ismails anden søn, stamfader til profeten Muhammad.

Er Muhammads udvandring fra Mekka til Medina omtalt i Biblen?

Habakkuks Bog 3:3 fortæller om Gud (altså Guds hjælp) kommende fra Te'man (en oase nord for Medina jf. J. Hasting's Dictionary of the Bible) og "den hellige" fra Parans bjerge. Den hellige person, som migrerede fra Paran (Mekka), og som blev entusiastisk modtaget i Medina, var ingen andre end Muhammad. Faktisk er hændelsen om profetens udvandring, samt hans tilhængeres forfølgelse, levende berettet i Esajas' Bog 21:13-17. Dette afsnit spår om slaget ved Badr, i hvilket ganske få dårligt bevæbnede troende mirakuløst besejrede Ke'dars mægtige "mænd", som forsøgte at udslutte Islam og underkue deres egne folk, der i mellemtiden var blevet muslimer.

Er Koranen spået i Biblen?

I 23 år blev Guds ord (Koranen) sandfærdigt lagt i Muhammads mund. Selv var han ikke Koranens "forfatter". Gabriel dikterede Koranen til ham. Han gentog simpelthen Koranens ord, som han hørte dem. Disse ord blev da indprentet i hukommelsen og i skrift af dem, der hørte dem, i løbet af Muhammads livstid og altså under hans vejledning. Var det en tilfældighed, at profeten "som Moses", fra israelitternes "brødrefolk" (dvs. fra Ismailitterne), også var beskrevet som den, i hvis mund Gud lagde Sine ord, og som ville tale i Guds navn (5. Mosebog 18:18-20)? Var det også en tilfældighed, at "Parakleten", som Jesus spåede om ville komme efter ham, var beskrevet som én, der "ikke skal tale selv, men hvad han hører, skal han sige..." (Johannes 16:13). Er det endnu et tilfælde, at Esajas forbinder budbringeren af Ke'dar med en ny sang (et skrift i et nyt sprog), som skal synges for Herren (Esajas 42:10-11). For at være mere præcis forudsiger Esajas: "Med stammende læber og på et fremmed sprog taler han til dette folk" (Esajas 28:11). Det sidste vers beskriver præcist profeten Muhammads "stammende læber" af spænding og koncentration under åbenbaringerne. Noget andet i forbindelse med dette er, at Koranen blev åbenbaret i småbidder over en årrække på 23 år. Det er interessant at sammenligne dette med Esajas' Bog 28:10.

Profeten – Parakleten – Muhammad

Indtil Jesu (fred være med ham) tid ventede jøderne stadig en profet ”som Moses”, som forudsagt i 5. Mosebog 18:18. Da Johannes Døberen kom, spurgte de ham derfor, om han var Kristus, og han svarede: ”Nej”. De spurgte ham, om han var Elias, og han svarede: ”Nej”. Derefter refererede de til 5. Mosebog 18:18 og spurgte ham: ”Er du den profet?” Han svarede: ”Nej”. (Johannes 1:19-21) I Evangeliet (jf. Johannes kapitel 14, 15 og 16) talte Jesus om ”Parakleten” eller Talsmanden, som vil komme efter ham. Han vil blive sendt af Faderen som en anden ”Paraklet”, der vil lære nye ting, som Jesu samtid ikke kunne bære. Selvom Parakleten er beskrevet som ”sandhedens ånd” (hvis betydning ligger meget tæt op ad Muhammads berømte titel Al-Amin eller Den Troværdige), er han identificeret som Helligånden i et vers (Johannes 14:26). En sådan identifikation er imidlertid i modstrid med Parakletens personlighed. Med Ed J. Mackinzie’s ord i Dictionary of the Bible: ”Det må tilstås, at disse ord ikke giver et sammenhængende billede”. Faktisk lærer historien os, at mange tidlige kristne opfattede Parakleten som et menneske og ikke en ånd. Dette forklarer, at der stod nogle mennesker frem, som, uden at opfylde de kriterier som Jesus fremsatte, hævdede at være den ventede Paraklet. Det var profeten Muhammad (fred være med ham), der var Parakleten, Talsmanden, hjælperen, advarerer sendt af Gud efter Jesus. Han vidnede om Jesus; lærte nye ting, som ikke kunne bæres af Jesu samtid; han fortalte, hvad han hørte (åbenbaring); han levede med de troende (med sin velbevarede lære). Sådanne ting vil forblive for evigt, fordi han var den sidste af Guds profeter, den eneste Universelle Budbringer, til at forene hele menneskeheden under Gud – på sandhedens vej. Han fortalte, i detaljer, om mange ting, ”som vitterligt skete”. Han opfyldte samtlige kriterier, som Moses havde givet for at kunne skelne mellem den sande profet og de falske profeter (5. Mosebog 18:22). Han irettesatte en verden i synd med retfærdighed og lov (Johannes 16:8-11).

Var skiftet i religiøs lederskab profeteret?

Efter afvisningen af den sidste israelitiske profet, Jesus, var tiden inde til, at Gud indfrie sit løfte til Ismail om ”et stort folk” (1. Mos. 21:13,18). I Mattæus 21:19-21 talte Jesus om det frugtløse figentræ (et bibelsk symbol på profetisk arv), der skal fjernes, efter at det gives en sidste chance på 3 år (den tid Jesus missionerede) for at bære frugt. I et senere vers i samme kapitel siger Jesus: ”Derfor siger jeg jer, at Guds rige skal tages fra jer og gives til et folk, der bærer dets frugter” (Mattæus 21:43). Det folk var af Ismails afstamning (den afviste sten i Mattæus 21:42), de var sejrherre over alle samtidens supermagter som profeteret af Jesus: ”Og den, der falder på denne sten, slår sig fordærvet; men den, som stenen falder på, ham skal den knuse” (Mattæus 21:44).

Er tilfældene ude af sammenhæng?

Er det muligt, at de talrige profetier citeret her alle er enkeltstående, så kombinationen bliver uden sammenhæng men blot fejlfortolkning? Er det modsatte sandt, at sådanne sjældent studerede vers passer sammen konsekvent og klart peger mod begivenhederne omkring en mand, som ændrede kursen af menneskets historie; profeten Muhammad (fred være med ham)? Er det rimeligt at konkludere, at alle disse profetier, der forekommer i Biblens forskellige bøger, og som er fortalt af forskellige profeter på forskellige tidspunkter, blot er vilkårligheder? Hvis det forholder sig sådan, er det i sig selv endnu en ”vilkårlighed”!

Et af tegnene på profeten, der skulle komme fra Paran (Mekka), er, at han ville komme med "titusinder af helgener" (5. Mosebog 33:2 i King James version). Dette var antallet af de troende, der fulgte profeten Muhammad til Paran (Mekka) på hans sejrrige, ublodige tilbagevenden til sit fødested for at ødelægge de symboler på afgudsdyrkelse, som stadig befandt sig i Ka'baen. Gud siger, som det citeres af Moses: "Og enhver, der ikke vil høre Mine ord, som han taler i Mit navn, ham vil Jeg kræve til regnskab" (5. Mosebog 18:19).

Kære læser: Må sandhedens lys skinne i dit hjerte og sind. Må det lede dig til fred og trykthed i dette liv og føre til evig velsignelse i livet herefter. Amin.